

גבר, פיגור ומלין

מחזור של אלונה להגיע, התברר שהיא נמצאת בתחילת הריונה. על פי המור עדים היה ברור כי נכנסה להריון מהיחסים שקיימה עם הנהג. הפטיכולוגית נילי הריאבן שהעידה בבית-הדין, הסבירה שבגלל פיגור רה אין אלונה יכולה לקשר בין המגע המיני שקיימה ובין ההריון או לידת ילד. היא מבינה רק דברים קונקרטיים, ולא תוצאות הנובעות לאחר זמן-מה. אלונה נאלצה לעבור הפלה, לאחר שהסבירו לה כי לקתה בחירק שיש להוציאו בבית-החולים. עקב תלונתה של האם נעצר עקארי למשך 14 יום ונחקר על יחסיו עם המפגרת. בתחילה הכחיש הכל, אבל לאחר חקירה הודה כי שכב עם הנערה. הוא טען כי היא

כולל תחתונים, או קיימנו יחסיימין והיא הראתה סימנים של זוגה." על המיקרה שקרה בביתו סיפר הנהג כי יום אחד נחג, כאשר עברו דרך הרצליה, שאלה אותו אלונה, שנשארה לבדה באוטובוס, היכן הוא גר. היא אמרה שהיא צמאה ולכן הציע לה לעלות לדירתו ולשתות שם מים. הם עלו לדירה שהיתה ריקה כאותו הזמן, מכיוון שאשתו וילדיו לא היו בבית. אחרי ששתתה ביקשה אלונה לראות את הדירה וכאשר הגיעה לחדר-השינה התיישבה על המיטה. אז קיימו יחסים בהסכמתה המלאה. הנאשם סיפר כי כאשר רצה לגעת בחזה אמרה לו שהיא אינה אוהבת זאת, ושלא יוריד את חולצתה. כאשר הושיט

הליקוי השיכלי שלקתה בו אלונה, מספיקה עבור סעיף העבירה. הסני



גורים, עורכיהרין נתן וחיים קנת, העלו את השאלה הוו והביאו עדים

האם הנבעלת, הלוקה בשיכלה, היתה או לא היתה מסוגלת להבין את טיב מעשה הבעילה, או להבחין בין הסכמה לחוסר הסכמה." לפיכך הרשע הושפט את הנאשם וקבע כי מטרת המחוקק היתה להגן על כל הסובלים מליקוי שיכלי, כנגד ניצולם לסיפוק תאוות מיניות. כאשר הגיע המועד לגזור את העונש על הנאשם, ביקש עקארי רחמים והוכיח את אשתו, ארבעת ילדיו ואת הריונה הנוכחי של אשתו. על כך ענה השופט: "מידת הרחמים היא אחת המידות בקביעת העונש, אבל יש לעשות בה שימוש ההולם את הנסיבות, ובכיו של הנאשם ערב גורי, דינו, אסור שיוגה את הושפט מה

המישכל שלו לעולם. הסניגורים הרגישו כי אלונה לא היתה בתולה בעת המגע המיני עם הנהג. בעבר היה לה כנראה ניסיון מיני, כאשר הלכה עם חברתה המפגרת לטייל בפרדס סמוך, שם פגשו ערבי שכבב עם החברה ובעל גם את אלונה.

מיהו מפגר?

הסניגורים מסיקו שאלונה מבינה את המעשה מכך שהתביישה לספר עליו לאמה במשך זמן רב, ומכך שסירבה לאפשר לנהג ללטף את חזה, בטענה שאינה אוהבת זאת. הם גם הוסיפו כי העובדה שהנערה ידעה



האם יכולה נערה מפגרת בשיכלה להסכים למגע מיני? נהגם של מפגרים הסתבך וגרם למתן פסק-דין עקרוני



תובעת ויגוצקי-מור רמת-המישכל לא משתנה

סניגור קנת למה התכוון המחוקק?

מסילה. מול בכיו של הנאשם ומיש פחתו חייב בית-הדין לשקול את האינטרס הציבורי ואת הצורך בהרתעת הרבים." צריך לזכור גם כי הנאשם ביצע את מעשיו לא פעם אחת, אלא ארבע פעמים, וכי המעשה הנפגע התגלה עקב כניסת המתלוננת להריון. הנאשם, כאדם שאינו מפגר, נשוי ואב לארבעה, לא טרח אפילו לדאוג לאמצעי-מניעה, וכך אירע שהמתלוננת היתה צריכה לעבור תהליך של הפסקת הריון.

להתנגב לאחר מעשה, ולהתרחץ בבית אחר כך, מעירה על הבנת המעשה. שני פסיכולוגים שהביאה הסניגור ריה ניסו לבסס טענה זו. אולם חקירתה המעמיקה של התובעת עירערה את מישקל העדויות הללו. בית-הדין הוסיף לא קיבל את עדות הפסיכולוגים, וביקר אותם קשות. את התייה שהעלו הסניגורים דחה בית-הדין וכתב: "לא מצאתי ממש בתיוה של הסניגורים לגבי הפירוש המוצע עלי ידי הסניגורים המלומדים למינוח לוקה בשיכלו. לפי כל פרשנות ראויה, אדם המוגדר כמפגר צריך להיחשב כלוקה בשיכלו, ואין כל מקום לייחס למחוקק בסוגיה זו כוונות נסתרות." כתב השופט.

בלשונו של סעיף 346 אין כל רמז לכוונה מצד המחוקק לתלות את האחריות הפלילית של הנועל בשאלה

מומחים כדי להסבירה. טענתם החריפה של הסניגורים אמרה כי במונח "לקויה בשיכלה" התכוון המחוקק לדרגה גבוהה יותר של סוב-נורמליה מאשר פיגור רגיל. הסניגור, עורכי-הדין קנת, טען כי החוק מתכוון לאדם שאינו יכול להבין את מהות המעשה המיני, ואשר אינו מסוגל, בגלל הליקוי השיכלי שלו, להבחין בין הסכמה לחוסר-הסכמה למעשה זה. התובעת, עורכת-הדין מור, התכרי ננה היטב לטענות אלה. היא הזכירה כי טענות אלה נטענו בעבר לגבי חולות נפש, מכיוון שבמחלת-נפש יש אמנם מיקרים שבהם אדם חולה יכול בהחלט להבין את מהות מעשהו ולהסכים לו. לגבי מפגרים, טענה התובעת, לא קיימת אפשרות כזו. אדם הנולד מפגר, ואינו מתגבר על כך עד לשנות נעוריו המוקדמות, שוב לא תשתנה רמת

לה נייר-טואלט, אחרי המעשה, ידעה להתנגב בו. **לא בתולה** **תובעת, גלית ויגוצקי-מור,** בעילת אשה שאינה אשתו, ביודעו שהיא לקויה בשיכלה. עבירה לפי סעיף 346 לחוק-העונשין. עיקרי העבירה הם:

- שהנבעלת אינה אשתו של הנאשם.
- כי הנבעלת לקויה בשיכלה.
- כי הנועל יודע שהיא לקויה בשיכלה.

 לא היה ספק כי אלונה אינה אשתו של הנאשם, מכיוון שהוא נשוי לאשה אחרת. לא היה גם ספק כי הנאשם ידע שאלונה מפגרת, כיוון שהכיר אותה בתפקידו כנהג המסיע מפגרים. השי אלה היחידה שנתרה היתה האם מידת

הסכימה ואף פיתתה אותו ויומה את המגעים. וכך סיפר עקארי: "הסעתי את החניכים האלה שנה בערך, מהבית למועדון ובחזרה. בין החניכים הללו היתה אלונה. כדרך כלל ישבה על הספסל הקרמי, לידו. במשך הזמן התחילה להתקרב אלי ולספר לי על כל מיני מיקרים שהיו לה עם החבר שלה במועדון. היא סיפרה לי שהוא מכה אותה וביקשה ממני שיעזור לה. היא סיפרה על מיקרה בחורה אחרת מהמועדון, שגם היא גבר ששכב עם שתיהן. שלא התחילה להתקרב אלי ולהודיע. פעם ביקשה להישאר איתי ב. בסוף ההסעה. זה נמשך כמה גמים. באחת הפעמים החלה להתרוב, לשים ידיים ולתת לי הרגשה שהיא רוצה משהו... אמרתי לה: אם את רוצה תוריתי את המיכנסיים, היא הורידה את המיכנסיים עד הברכיים